

Veron Urdarianu *Tendencies*

26 mei t/m 30 juni 2018

Opening Zaterdag 26 mei, 16–18 uur

Bank onder schilderij, 2018, mixed media, 90 x 117 x 66 cm

Dat niets is wat het lijkt, is misschien wel een van de grootste verdienste van de kunst. En die geldt in het bijzonder voor het recente werk van Veron Urdarianu waarin schilderkunst, beeldhouwkunst en architectuur onlosmakelijk met elkaar versmelten tot beelden die zich op alle fronten onttrekken aan een letterlijke interpretatie.

Urdarianu (Roemenië, 1951) kwam als beeldhouwer naar Nederland en begon pas later te schilderen maar in beide disciplines toont hij zijn fascinatie voor architectuur, “feitelijk een soort sculptuur”. Hij brengt die terug tot lijnen en vlakken op een doek zoals in *Building Two*, waarin wanden openklappen en behang aan de buitenkant zit. Een binnenstebuiten gekeerd huisje, een folie, een juweeltje ook. Maar ook een plek die alle intimiteit prijsgeeft.

In zijn ruimtelijke werk vormt architectuur een inspiratiebron voor zijn speelse installaties: ideeën voor mobile woningen en paviljoens die profiteren van de vrijheid van de kunst waar bouwbesluiten en logica geen rol spelen en zo des te meer tot de verbeelding spreken. Ze dienen op hun beurt ook als inspiratie voor zijn schilderijen.

In zijn nieuwe werk weeft Urdarianu die verschillende disciplines door elkaar en weet ze, op zoek naar een nieuwe vorm, op een verrassende manier met elkaar te verbinden. Schilderijen komen van de wand, nestelen zich in installaties, neigen naar sculpturen of maken zich er zelfs ondergeschikt aan. In *Bank onder een schilderij* bijvoorbeeld gebruikt hij een schilderij als bouwsteen voor een bank die hij er letterlijk omheen bouwde. Alhoewel bank? Het is ook een spannende constructie die met verspringende vlakken in geel, grijs

en bruin refereert aan schilderkunst en met subtiel kantelende aanzichten flirt met een sculptuur. En toch is het tegelijk een bank, waarvan je het ingebouwde schilderijtje – een interpretatie van Davids *De dood van Marat* – in een handbeweging kan losmaken, het als klein devotiepaneeltje voor je neer kan zetten en zo kan mijmeren over het lot van deze Franse revolutionair die al schrijvend in bad werd vermoord. Zo onttrekt *Bank onder een schilderij* - een ironische en speelse verwijzing naar 'het schilderij voor boven de bank' - zich aan elke functie en categorie. In een ander werk, *Dilemma*, plaatst Urdarianu een schilderij in een hoekconstructie die de vanzelfsprekendheid heeft van een snel uitgevouwen doos, maar opvalt door de subtiel afgewogen en perfecte verhouding. En prompt worden doek en installatie elkaars verlengstuk en ontstaat er een geheel nieuwe werkelijkheid.

In die zoektocht naar een nieuwe werkelijkheid gaat de kunstenaar confrontaties niet uit de weg. Sterker nog, je zou *Communitistic interior with Stijl tendencies* waarin hij een figuratief doek combineert met een koel stalen frame van nauwgezette strenge lijnen, een knip-oog naar De Stijl, gerust eclectisch kunnen noemen. Alsof Urdarianu twee utopieën – het (failliet van het) communisme en de strenge regels van De Stijl – elkaar voor de vorm laat botsen. Maar voor Urdarianu is eclecticisme geen doel maar een middel om iets nieuws te forceren. Onder andere door een brug te slaan tussen oud en nieuw, tussen schilder- en beeldhouwkunst, tussen figuratie en abstractie en tussen ernst en ironie. En natuurlijk wordt alles daarbij door Urdarianu's eigen handschrift verbonden "maar dat neemt niet weg dat je alles moet doen om te vernieuwen" aldus de kunstenaar, "voordat de machteloosheid in je zelf kruipt."

Dat is misschien wel de belangrijkste drijfveer achter deze nieuwe beelden waarin alles onverwacht in elkaar grijpt. Zoals de stalen belijning die de verf in balans houdt en zelfs het matte doek waaruit de kleur lijkt te zijn weggesijpeld, doet op-gloeien. Alles wringt en past tegelijkertijd.

Het zijn steeds zulke contrasten die een scharnierpunt vormen in Urdarianu's oeuvre; het bestaande en het nog onbekende met elkaar zullen verbinden. Urdarianu lijkt zich er terdege van bewust. Met dezelfde ernst en ironie waarmee zijn werk is doorspekt maakt hij *Studioheld*. Een ontroerend beeld van een stuk badkuip bekroond met een helm gepresenteerd onder een plexiglas kap als een kostbaar relikwie. Een ode aan de revolutionaire held Marat, die in het communistisch Roemenië waar Veron Urdarianu opgroeide, als grote revolutionaire werd beschreven. En stiekem ook aan de kunstenaar zelf of aan elke kunstenaar voor wie revolutie van levensbelang is.

Communitistic Interior with Stijl Tendencies, 2018, olieverf op linnen en staal, 80,6 x 73,2 x 8,3 cm

Galerie Onrust

Planciusstraat 7
1013 MD Amsterdam
+31 (0)20 420 2219

Woe-Zat, 13-18 uur
info@galerieonrust.nl
www.galerieonrust.nl